

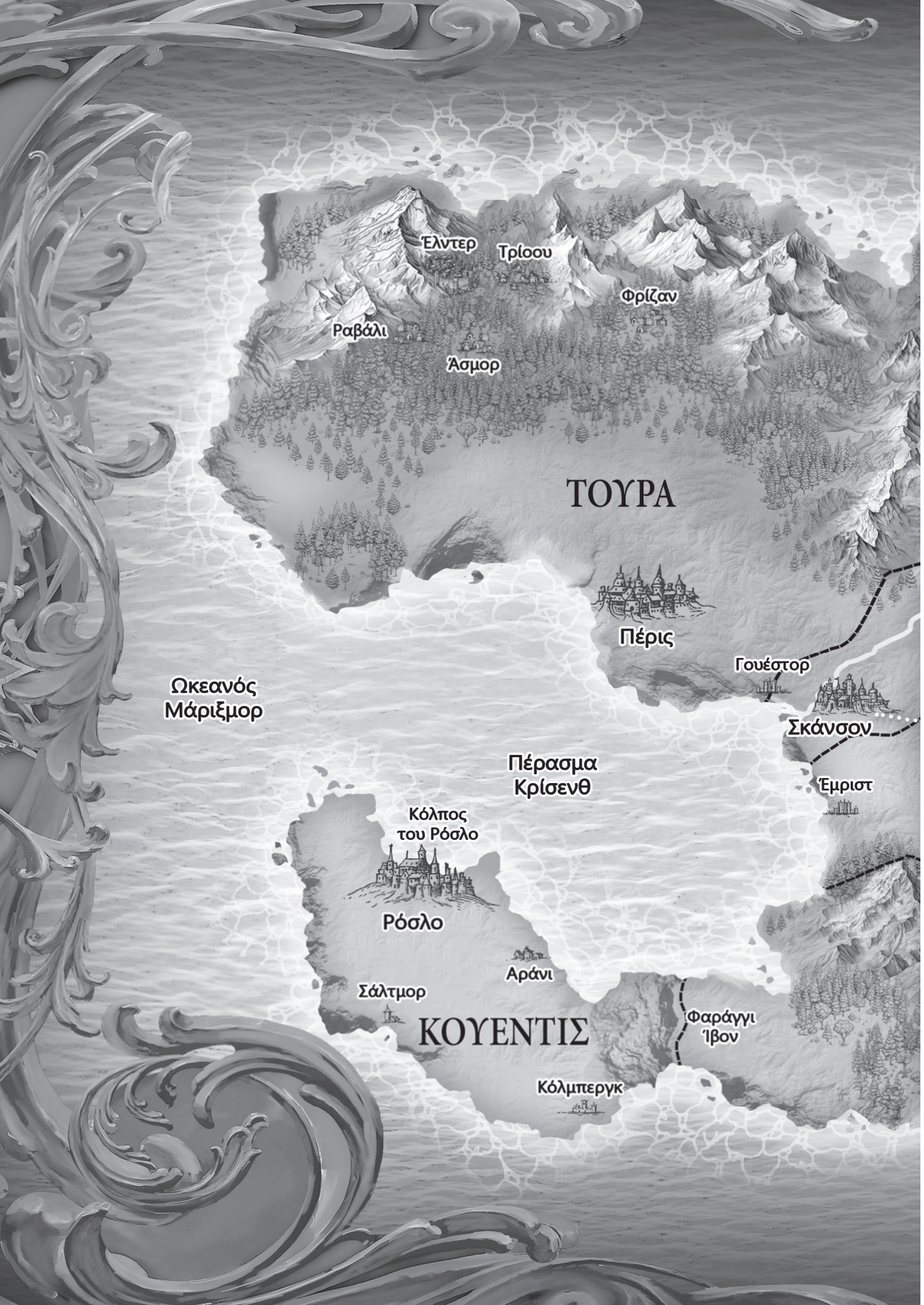
Η ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΩΝ
ΣΠΟΥΡΤΙΩΝ

DEVNEY PERRY

ΚΑΛΙΜΑΧΟΣ

Η *Ασπίδα των Σπουργιτιών* είναι μια καθηλωτική ιστορία ρομαντικής φαντασίας, που εκτυλίσσεται σ' έναν κόσμο γεμάτο θανάσιμα τέρατα και ακόμα πιο επικίνδυνα μυστικά. Ως εκ τούτου, το ταξίδι αυτό περιλαμβάνει σκηνές που ενδέχεται να μην είναι κατάλληλες για όλους: μάχες, βία, αιματοχυσία, θανάτους ανθρώπων και ζώων, τραυματισμούς, ακρωτηριασμούς, ασθένεια, νοσηλεία, εμπρησμό, κατανάλωση αλκοόλ, σεξουαλική δραστηριότητα και ωμή γλώσσα, καθώς και αναφορές σε δηλητηρίαση και σωματεμπορία. Αν έχετε ευαισθησία σε τέτοια θέματα, παρακαλούμε να λάβετε υπόψη σας την προειδοποίηση. Αν όχι, πάρτε το ξίφος σας κι ετοιμαστείτε να χαθείτε σ' έναν καινούριο κόσμο...

Έλντερ

Τρίσου

Φρίζαν

Ραβάλι

Άσμορ

ΤΟΥΡΑ

Πέρις

Γουέστορ

Σκάνσον

Έμριστ

Πέρασμα
Κρίσενθ

Κόλπος
του Ρόσλο

Ρόσλο

Αράνι

Σάλτμορ

ΚΟΥΕΝΤΙΣ

Φαράγγι
Ίβον

Κόλμπεργκ

Ωκεανός
Μάριξμορ

Καλάντρα

Ένα

Κι αν πηδούσα;
Ισοροπούσα στο χείλος ενός κάθετου γκρεμού, παραδομένη στο έλεος αυτού του τόπου, κουνώντας τα γυμνά μου δάχτυλα στο χώμα κάτω απ' τα πόδια μου. Ένα γερό φύσημα του ανέμου θα μπορούσε να με ρίξει μπροστά ή πίσω. Αρκούσε η παραμικρή δόνηση της γης για να πέσω.

Ή να πετάξω.

Κι αν πηδούσα; Θα το πρόσεχε κανείς;

Όχι. Όχι εμένα. Όχι τη λάθος πριγκίπισσα του Κουέντις.

Καμιά δεκαριά μέτρα πιο κάτω, τα κύματα έσκαγαν στα βράχια, εκτοξεύοντας λευκό αφρό πάνω στην γκρίζα πέτρα. Ήθελα να πηδήξω. Ήθελα να βουτήξω στο γαλάζιο του ωκεανού. Ήθελα, έστω και για μία καταραμένη στιγμή, να ξεφύγω απ' τις προσδοκίες όλων.

Μόνο που, αν πηδούσα, θα αργούσα. Κι αν αργούσα, θα έμπλεκα άσχημα.

Η Μάργκο θα με κατσάδιαζε έτσι και έχανα τη συνάντηση με τους Τουρανούς πολεμιστές που είχε καλέσει ο πατέρας στο Κουέντις. Οπότε δεν θα πηδούσα. Τουλάχιστον όχι ετούτη τη μέρα.

Απομακρύνθηκα απ' την άκρη, καταπολεμώντας τον πειρασμό.

Στην πραγματικότητα, δεν με χρειάζονταν σ' αυτό το φιάσκο. Η Μεί θα γοήτευε τους επισκέπτες μας. Εκείνη ήταν η σωστή πριγκίπισσα του Κουέντις.

Η ετεροθαλής αδερφή μου προετοιμαζόταν όλη της τη ζωή γι' αυτή τη στιγμή. Για ετούτη την παράσταση. Αργά ή γρήγορα, θα γινόταν βασίλισσα των Τουρανών, και σήμερα θα γνώριζε μερικούς απ' τους μελλοντικούς υπηκόους της πριν παντρευτεί τον πρίγκιπά τους στο τέλος της χρονιάς.

Η δική μου παρουσία ήταν απολύτως περιττή.

Αλλά έχανα ό,τι μπορούσα για να μη φρικόσουν η μηριά μου, η Μάργκο, και ο πατέρας. Μπορεί να μην ήμουν η αγαπημένη του κόρη ή η κανα-

κεμένη πριγκίπισσα του βασιλείου, υπήρχε όμως ένα στέμμα στο δωμάτιό μου. Και σήμερα το μόνο που μετρούσε ήταν να δείξουμε στους Τουρανούς πόσο αστραφτερά ήταν τα στέμματά μας.

Ένωσα τους ώμους μου να βαραίνουν καθώς απομακρυνόμουν κι άλλο απ' τον γκρεμό, ενώ τα πέλματά μου βούλιαζαν στο γρασίδι, μέχρι που έφτασα τα γκρι γοβάκια που είχα πετάξει νωρίτερα. Πριν προλάβω να τα φορέσω ξανά, ο ήχος από οπλές με έκανε να γυρίσω προς τον δρόμο.

Ο θόρυβος δυνάμωνε – αναμφίβολα κάποιος καβαλάρης πλησίαζε, μάλλον για να με μαζέψει.

«Σκατά». Άργησα;

Η Μάργκο μιλούσε ακατάπαυστα όσο τρώγαμε το πρωινό μας κι εγώ άκουγα τα μισά απ' όσα έλεγε καθώς απαριθμούσε τις σημερινές υποχρεώσεις μου πριν από τις συστάσεις με τους Τουρανούς.

Οι πολεμιστές είχαν φτάσει αργά το προηγούμενο βράδυ, μετά τη δύση. Δεν υπήρχε, λοιπόν, περιθώριο για κάποιο επίσημο δείπνο ή συνάντηση. Επίτηδες; Πιθανότατα.

Δεν τους κατηγορούσα. Ούτε τους κατέκρινα που έκτοτε είχαν μείνει στο δικό τους τμήμα του κάστρου, είτε για να ξεκουραστούν, αφού είχαν μόλις διασχίσει το Πέρασμα Κρίσενθ, είτε απλώς για να αποφύγουν την τυπική βασιλική υποδοχή. Όμως, είτε μου άρεσε είτε όχι, κανείς μας δεν θα απέφευγε τις τυμπανοκρουσίες. Τη στιγμή που η Μεί θα έλαμπε.

Ενώ οι Τουρανοί έκαναν ό,τι κάνουν συνήθως όταν επισκέπτονται ξένα βασίλεια, η αδερφή μου ετοιμαζόταν.

Η Μεί θα έκανε το μπάνιο της και θα τη φρόντιζαν. Θα της έκαναν μασάζ με αιθέρια έλαια και θα περιποιούνταν την επιδερμίδα της με τα καλύτερα τονωτικά της ηπείρου, προτού ντυθεί με το φόρεμα που η μοδίστρα της έραβε εδώ κι έναν μήνα για το βραδινό τραπέζι.

Η Μεί. Όλη αυτή η υπόθεση αφορούσε αποκλειστικά τη Μεί.

Αμφέβαλλα αν οι άρτι αφιχθέντες πολεμιστές θα έδιναν δεκάρα για δαντέλες και κεντήματα, αλλά τι ήξερα εγώ; Εκείνη θα γινόταν βασίλισσά τους, όχι εγώ. Η μόνη υποχρέωση που είχα εγώ ήταν να είμαι παρούσα.

Στην ώρα μου.

Μέσα στις δεκάδες εντολές που έδωσε η Μάργκο στη διάρκεια του πρωινού, το όνομά μου αναφέρθηκε όλη κι όλη μία φορά.

Μην αργήσεις, Οντέσα.

Δεν αργούσα πάντα. Συνήθως, ναι. Αλλά όχι πάντα. Τις μισές φορές μάλιστα ούτε που το έπαιρνε είδηση κανείς.

Γλίστρησα το ένα μου πόδι μέσα στο γκριζο γοβάκι μου, τίναξα το ασορτί γκρι φόρεμά μου κι έσκυφα να φορέσω και το δεύτερο. Όταν πια ο γνώριμος καβαλάρης έφτασε στον λόφο πλάι στον γκρεμό, φορούσα και τα δυο μου παπούτσια.

Ο Μπάνερ καθόταν περήφανα στη σέλα, με τα κοντά ανοιχτοκάστανα μαλλιά του χτενισμένα στην εντέλεια. Η έκφρασή του ουδέτερη.

Ήταν άραγε καλή αυτή η ουδετερότητα; Ή μήπως σήμαινε ότι θα έμπλεκα επειδή ο αρραβωνιαστικός μου είχε εγκαταλείψει τα καθήκοντα που είχε ως στρατηγός για να με φέρει πίσω;

Ο Μπάνερ τράβηξε τα γκέμια, ακινητοποιώντας τον σταχτή επιβήτορά του. Μ' ένα κομφό άλμα, κατέβηκε απ' τη σέλα και προχώρησε προς το μέρος μου με σταθερά, επιβλητικά βήματα.

«Πριγκίπισσα». Ο τόνος της φωνής του ήταν σοβαρός και τα καστανά του μάτια διαρκώς καρφωμένα στα δικά μου, μολαταύτα διέκρινα ένα αμυδρό χαμόγελο στα χείλη του.

«Μόλις έφευγα». Σήκωσα το χέρι. «Τ' ορκίζομαι».

«Πριν ή μετά που μ' άκουσες να έρχομαι;» Σήκωσε το φρύδι του. «Θα αργήσεις».

Θα αργήσεις. Δηλαδή δεν έχω αργήσει ήδη. Ουφ.

«Σου υπόσχομαι ότι θα είμαι στην ώρα μου», είπα. «Δεν χρειάζόταν να έρθεις».

«Βασικά, βγήκα για ιππασία».

«Α, μάλιστα». Που μπορεί να σήμαινε ότι κανείς δεν είχε προσέξει πως δεν ήμουν στο κάστρο. Θα μπορούσα να τρυπώσω μέσα και να αλλάξω ρούχα χωρίς να με πάρει κανείς είδηση.

Ο Μπάνερ ήταν ήδη ντυμένος για τη συνάντηση, φορώντας τη στολή του: Τα χρυσά κουμπιά στο γαλαζοπράσινο πανωφόρι του έλαμπαν όσο και οι πυργίσκοι του κάστρου όταν τους έβλεπε κάποιος από μακριά. Τα αγαπημένα του στιλέτα ήταν στερεωμένα στη ζώνη του. Και ο πατέρας θα φορούσε κάτι παρόμοιο, αν και προτιμούσε σπαθί. Το φόρεμα της Μέι για ετούτο το βράδυ είχε ραφτεί στις αποχρώσεις της ακουαμαρίνας και του ουρανού. Η Μάργκο, προφανώς, θα φορούσε το αγαπημένο της μπλε.

Το δικό μου φόρεμα, όπως πάντα, θα ήταν γκρι.

Κάποια μέρα, όταν δεν θα είχα τη Μάργκο να υπαγορεύει την γκαρνταρόμπα μου ή τον πατέρα να με κοιτάζει εξονυχιστικά σε κάθε γεύμα, θα ήθελα να φορέσω κόκκινο. Ή πράσινο. Ή μαύρο. Ή χίτρινο.

Οτιδήποτε άλλο εκτός από γκρι.

«Ξέρεις, θα μπορούσες να χαζέψεις την πόλη κι απ' το παράθυρό σου, δεν χρειάζόταν να σκαρφαλώσεις ως εδώ», είπε.

«Ναι, αλλά από εδώ έχω καλύτερη θέα».

Το φως του ήλιου έπεσε στα μάτια του Μπάνερ, κάνοντας τα κεχριμπαρένια στίγματα στις ίριδες του –σημάδι όλων όσοι είχαν γεννηθεί στα εδάφη του Κουέντις– να λάμπουν.

Το βλέμμα του πλανήθηκε πίσω μας, προς το κάστρο, και μετά χαμήλωσε προς την πόλη που απλωνόταν κατά μήκος της ακτής.

Τα λευκά κτίρια του Ρόσλο λαμποκοπούσαν στο φως του απογεύματος. Οι δρόμοι της πρωτεύουσας έσφυζαν από ζωή, γεμάτοι κόσμο και άμαξες. Βάρκες στριμώχνονταν στις αποβάθρες στο λιμάνι και τα ήρεμα νερά του Κόλπου του Ρόσλο έλαμπαν στις αποχρώσεις της ακουαμαρίνας κάτω από τις δυνατές ακτίνες του ήλιου. Οι σημαίες του Κουέντις στο ίδιο γαλαζοπράσινο χρώμα κυμάτιζαν στο αεράκι απ' τους πύργους του κάστρου και οι μεγαλύτερες απ' αυτές έφεραν το βασιλικό έμβλημα: μια βαλλίστρα πλεγμένη με στάχυα και φύλλα.

Ο πατέρας θεωρούσε πως η θέα απ' το μπαλκόνι του στην αίθουσα του θρόνου ήταν ασύγκριτη, αλλά εγώ προτιμούσα την πόλη μου από εδώ.

Το κάστρο ήταν το σπίτι μου, μα αυτός ο γκρεμός ήταν το καταφύγιό μου. Εδώ ο αέρας δεν μύριζε επίκριση και δεν υπήρχαν φρουροί σε κάθε γωνιά, έτοιμοι να μεταφέρουν στη Μάργκο τα παραστρατήματά μου.

Από αυτό το σημείο μπορούσα να μυρίσω την αλμύρα που έφερνε ο άνεμος απ' τη θάλασσα. Οι μυρωδιές απ' τα φαγητά και τα μπαχαρικά της αγοράς έφταναν ως εδώ. Τις ήσυχες μέρες σαν ετούτη, άκουγα τους ήχους απ' το λιμάνι και τη φασαρία των δρόμων. Όταν είχα χρόνο, έπαιρνα μαζί το τετράδιό μου και ζωγράφιζα τις διάφορες όψεις της θέας.

Το βλέμμα του Μπάνερ σταμάτησε στα τρία ξύλινα καράβια που ήταν δεμένα στον κόλπο. Τα κυπαρισσί πανιά τους ξεχώριζαν ελαφρώς από τις τρικουάζ λεπτομέρειες των πλοίων του Κουέντις.

«Τους είδες;» τον ρώτησα. «Τους Τουρανούς;»

«Όχι ακόμη. Όμως μόλις συναντήθηκα με τον πατέρα σου». Το σαγόνι του σφίχτηκε. «Με ενημέρωσε ότι ο Φύλακας ταξίδεψε με τους πολεμιστές».

«Ο Φύλακας;» Έμεινα με το στόμα ανοιχτό και το στομάχι μου σφίχτηκε. «Είναι εδώ; Στο Ρόσλο;»

«Απ' ό,τι φαίνεται», απάντησε κοφτά.

Διάολε. Αυτό ήταν κακό. Αυτός ήταν ο λόγος που ο αρραβωνιαστικός μου είχε βγει για ιππασία.

Μπορεί να μην ήμασταν ερωτευμένοι, ούτε καν αληθινοί φίλοι, αλλά στη διάρκεια του αρραβώνα μας είχα μάθει μερικά πράγματα για τον Μπάνερ. Ήταν απόλυτα πιστός στον πατέρα. Λάτρευε το κύρος που του έδιναν η θέση του και ο αρραβώνας με μια πριγκίπισσα. Και μισούσε τον Φύλακα.

«Λυπάμαι», του είπα, απλώνοντας το χέρι μου. Εκείνος απέφυγε το άγγιγμά μου, διατρέχοντας τα μαλλιά του με τα δάχτυλά του. «Θα πας στη συνάντησή;»

«Είμαι ο στρατηγός της λεγεώνας του πατέρα σου. Εσύ τι λες;»

Δεν μπορούσε να πει ένα απλό ναι;

Ίσως μετά τον γάμο να σταματούσε να με αντιμετωπίζει σαν παιδί. Αν και, με δεκαπέντε χρόνια διαφορά, δεν το πίστευα στ' αλήθεια.

Ο Μπάνερ έτριψε το σαγόني του, απολύτως λείο, μα ακόμη σφιγμένο. «Προσευχήσου στην Καρίν να κρατήσω την ψυχραιμία μου».

Θα προσευχόμουν στη Θεά της Ειρήνης να είναι μαζί με όλους μας ετούτη τη μέρα.

«Θα εκδικηθώ», είπε, απευθυνόμενος περισσότερο στον εαυτό του παρά σ' εμένα, και ο ψύχραιμος, συγκρατημένος μέλλων σύζυγός μου εξαφανίστηκε. Το σώμα του άρχισε να τρέμει απ' την οργή. Τα χέρια του σφίχτηκαν στα πλευρά του, σαν να πάλευε να πάει κόντρα στην παρόρμηση να τραβήξει ένα απ' τα σιλέτα του. «Το ορκίζομαι».

«Μπάνερ», τον προειδοποίησα. «Αν ο Φύλακας ήρθε με τους Τουρανούς, τότε είναι καλεσμένος του πατέρα. Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Δεν μπορείς να τον κυνηγήσεις—»

«Νομίζεις ότι δεν το ξέρω;»

Τινάχτηκα καθώς μου φώναζε κατάμουτρα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που κάποιος άντρας ξεσπούσε πάνω μου. Ούτε θα ήταν η τελευταία. Είχα μάθει πως ήταν πιο εύκολο να υποχωρείς παρά να πολεμάς. «Συγγνώμη».

«Ξέρω πολύ καλά πως δεν έχω άλλη επιλογή από το να κάνω στην άκρη και να καλωσορίσω αυτούς τους επισκέπτες στο βασιλείο μας. Πως πρέπει να σταθώ στην αίθουσα του θρόνου δίπλα στον πατέρα σου και να συναντήσω το κάθαρμα που διέλυσε την οικογένειά μου. Έχω κάθε δικαίωμα να θέλω το κεφάλι του σε πιατέλα, κι όμως δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Τίποτα. Που να πάρει, ξέρω πολύ καλά τι στιγμή είναι, Οντέσα».

Έμεινα σιωπηλή ενώ έφτυνε το όνομά μου. «Θα αργήσεις», πρόφερε κοφτά.

«Ναι», ψέλλισα, χαμηλώνοντας το βλέμμα στις γυαλισμένες μπότες του.

Ο Μπάνερ πήρε μια ανάσα, προσπαθώντας να βρει την αυτοκυριαρχία του. Ύστερα με το ένα του δάχτυλο ακούμπησε το πιγούνι μου, σηκώνοντας το κεφάλι μου μέχρι να διασταυρωθούν τα βλέμματά μας. Η οργή στα μάτια του είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. «Συγγνώμη. Είμαι ταραγμένος».

«Το καταλαβαίνω».

«Θες να σε πάω εγώ πίσω; Μπορώ να αφήσω τη βόλτα μου».

«Όχι». Του χάρισα ένα αχνό χαμόγελο. «Πήγαινε. Θα περπατήσω».

Αν ήμουν στη θέση του Μπάνερ, πιθανότατα θα ήθελα κι εγώ να καθαρίσω το μυαλό μου.

Γιατί τον ανάγκαζε ο πατέρας να παρευρεθεί στη συνάντηση; Ήξερε ότι ο Φύλακας του είχε σκοτώσει τον αδερφό. Ότι είχαν τσακωθεί για μια γυναίκα στο Τουρά και πως ο καβγάς τους είχε καταλήξει σε φονικό. Η είδηση της δολοφονίας του κλόνισε ανεπανόρθωτα τη μητέρα του Μπάνερ, οδηγώντας τη στην αυτοχειρία.

Φαίνεται πως ο πατέρας μπορούσε να φερθεί το ίδιο σκληρά στον αγαπημένο του στρατηγό όσο και στη μεγαλύτερή του κόρη.

«Θα σε δω αργότερα», είπε. «Μην αργήσεις, πριγκίπισσα».

Ο Μπάνερ χάιδεψε το μάγουλό μου με τον κόμπο του δείκτη του, μετά έκανε μεταβολή, ανέβηκε στο άλογό του και χάθηκε προς τους κυματιστούς λόφους και τα καταπράσινα λιβάδια που περιέβαλλαν το Ρόσλο.

Περίμενα ώσπου να χαθεί απ' το οπτικό μου πεδίο και, με έναν αναστεναγμό, πήρα το κατηφορικό μονοπάτι που οδηγούσε στην πίσω είσοδο του κάστρου. Από εκεί θα μπορούσα να περάσω από μια πλαϊνή πόρτα και να ανεβώ στα διαμερίσματά μου, στον τέταρτο όροφο.

Στα γκρίζα διαμερίσματά μου.

Τα διαμερίσματα της Μεί ήταν γαλάζια, όπως άρμοζε σε μια αγνή νύφη που σύντομα θα παντρευόταν έναν πρίγκιπα. Θα γινόταν το αντίτιμο της εμπορικής συνθήκης της Καλάντρα, με βάση την οποία διατηρούνταν η ειρήνη ανάμεσα στα πέντε βασίλεια.

Ήταν το Σπουργίτι.

Αλλά η Μεί δεν ήταν σε καμία περίπτωση κάποιον γλυκό, εύθραυστο πουλί. Ούτε παρθένα θα ήταν την πρώτη νύχτα του γάμου της. Έβρισκα τρομερά αστείο που οι φρουροί ποτέ δεν πρόδιδαν τις εξόδους της, όσο εκείνη πηδιόταν με τον αρχηγό τους.

Έριξα μια ματιά πίσω μου, στο χείλος του γκρεμού και στον ανοιχτό ωκεανό πέρα απ' αυτόν.

Τι να υπήρχε εκεί έξω; Η Μεί θα το μάθαινε. Μετά τον γάμο, θα έπλεε για το Τουρά. «Η τυχερή».

Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα ζηλέψει τη Μεί. Ήταν η αγαπημένη του πατέρα. Όταν ήρθε η ώρα να επιλέξει ποια θα ήταν το Σπουργίτι, κανείς δεν απόρησε που διάλεξε εκείνη. Ήταν και το καμάρι της Μάργκο. Εκείνη είχε μητέρα. Εγώ είχα ένα φάντασμα. Παρ' όλα αυτά, δεν τη ζήλεψα ποτέ. Ούτε μία φορά.

Ως τώρα.

Γιατί σύντομα θα έφευγε και θα ανακάλυπτε τον κόσμο έξω απ' τις πύλες του Ρόσλο και πέρα απ' τις ακτές του Κουέντις.

Θα μου έλειπε η ετεροθαλής αδερφή μου. Από τη στιγμή που η Μάργκο την έβαλε στην αγκαλιά μου όταν ήμουν πέντε, η Μεί ήταν δική μου. Μου πήγαινε κόντρα σε όλα. Με βασάνιζε χωρίς κανένα έλεος. Δεν ήταν ευγενική, ούτε ευγνώμων. Ήταν τεράστιος μπελάς, αλλά ήταν η αδερφή μου.

Θα μου έλειπε.

Και την ίδια στιγμή δεν έβλεπα την ώρα να φύγει.

Ίσως τότε να αποκτούσα λίγη ελευθερία. Ίσως και όχι. Ίσως οι μοναδικές στιγμές γαλήνης που θα είχα στη ζωή μου να ήταν σ' αυτόν τον γκρεμό.

Ένα αεράκι σήκωσε τα ατίθασα μαλλιά μου, μπλέκοντας μια τούφα στα χείλη μου. Την έφτυσα, αφού όμως πρώτα γεύτηκα τη γνώριμη πίκρα της καστανής βαφής που εφαρμόζε στις μπούκλες μου κάθε εβδομάδα η Μάργκο. Οι άγριες μπούκλες μου ποτέ δεν έμεναν στη θέση τους, όσο κι αν τις τραβούσαν και τις έσφιγγαν οι προσωπικές μου καμαριέρες. Το μόνο που τις τιθάσευε ήταν το νερό.

Ο ωκεανός με καλούσε. Σταμάτησα και γύρισα.

Κι αν πηδούσα; Θα το πρόσεχε κανείς;

Όχι. Όχι αυτή την περιγίπισσα. Ένα χαμόγελο χαραχτηκε στα χείλη μου.

Άρχισα να τρέχω προς τον γκρεμό. Το μουντό γκρι φόρεμά μου ανέμιζε πίσω μου καθώς έτρεχα, όλο και πιο γρήγορα, με τα χέρια και τα πόδια μου να κινούνται συγχρονισμένα. Δεν σκέφτηκα. Δεν δίστασα. Τη μία στιγμή τα πόδια μου πατούσαν στη γη.

Την επόμενη πετούσα.

Πριν από πολύ καιρό, οι θεοί εξαπέλυσαν τέρατα στα πέντε βασίλεια της Καλάντρα, για να μας υπενθυμίσουν ότι είμαστε ασήμαντοι – ότι πρέπει να ζητάμε το έλεός τους σε όλη τη διάρκεια της εύθραυστης, εφήμερης ζωής μας.

Δεν χρειάζομαι καμία θεότητα να μου υπενθυμίσει ότι ήμουν ανίσχυρη. Εδώ και είκοσι τρία χρόνια είχα τον τίτλο της πριγκίπισσας – μια παράσταση, μια κούφια παράδοση. Η αδερφή μου απολάμβανε το θέαμα και έπαιζε άψογα τον ρόλο της. Εμένα δεν μου ζητήθηκε ποτέ να πάρω μέρος σε αυτό το θέατρο.

Μέχρι τη μέρα που ένας διαβόητος κυνηγός τεράτων κατέπλευσε στις ακτές μας. Τη μέρα που ένας πριγκίπας μπήκε στην αίθουσα του θρόνου του πατέρα μου και κατέστρεψε τη ζωή μου. Τη μέρα που παντρεύτηκα έναν ξένο, υπέγραψα μια μαγική συνθήκη με αίμα και ξεκίνησα για την άλλη άκρη της ηπείρου, για το πιο επικίνδυνο βασίλειο.

Τότε έμαθα ότι δεν είναι όλοι οι μύθοι φανταστικοί. Ότι τα ψέματα και οι θρύλοι είναι συχνά όψεις του ίδιου νομίσματος. Και ότι ο μόνος τρόπος για να σκοτώσει κανείς τα τέρατα που φοβάται είναι να γίνει ένα από αυτά...